

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 17235/2555

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดธนบุรี โจทก์ สืบตำรวจตรีชลชัย มาสธิตย์หรือมาสธิตยา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 149, ป.อ. มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 157,

พ.ร.บ.มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 มาตรา 17, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.วิเทศพินิจ พ.ศ. 2498 มาตรา 4, พ.ร.บ.วิเทศพินิจ พ.ศ. 2498 มาตรา 6, พ.ร.บ.วิเทศพินิจ พ.ศ. 2498 มาตรา 22, พ.ร.บ.วิเทศพินิจ พ.ศ. 2498 มาตรา 23, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 72 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 4 ให้ความหมายคำว่า "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" รวมถึงข้าราชการด้วย จำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว ไม่ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามที่โจทก์ฟ้องจะเป็นความผิดด้วยบทเฉพาะตาม ป.อ. มาตรา 149 ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัย หรือเป็นความผิดด้วยบทเฉพาะตาม ป.อ. มาตรา 148 ดังที่โจทก์ฎีกา แต่ก็ถือว่าฟ้องโจทก์เป็นการกล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและโดยทุจริตตาม ป.อ. มาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไป และความผิดตามบทมาตรานี้ทั้งสามดังกล่าวบัญญัติไว้ในหมวด 2 ของ ป.อ. ว่าด้วยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับการกระทำของจำเลยทั้งสามในส่วนนี้จึงเป็นการกล่าวหาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดยจำเลยที่ 3 เป็นผู้สนับสนุน ซึ่งมาตรา 19 (3) 43 (4) และมาตรา 88 ของ พ.ร.บ.ดังกล่าวกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อมีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ทั้งนี้ ตามมาตรา 4 ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งหมายความรวมถึงตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดด้วย โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว แทนการให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนตาม ป.วิ.อ. ดังเช่นคดีอาญาอื่นๆ การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนในข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจึงเป็นการสอบสวนโดยมิชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามข้อหาดังกล่าว แม้ต่อมาจะมี พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2554 ยกเลิกความในมาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และให้ใช้ข้อความใหม่แทนโดยมาตรา 19 (4) ที่แก้ไขใหม่ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งไม่ใช่บุคคลตาม (2) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับ

เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย และตาม พ.ร.บ.มาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ.2551 มาตรา 17 (4) บัญญัติให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลเกี่ยวกับการกระทำ ทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นผลให้การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งไม่ได้เป็นข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองหรือสูงกว่า ผู้อำนวยการกอง ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ตาม แต่อำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน รวมตลอดถึงอำนาจของ พนักงานอัยการในการยื่นฟ้องคดี ย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น กรณีจึงต้องบังคับใช้ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ฉบับเดิม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 264, 265, 268, 337, 371, 83, 86, 91 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติ วิทยุคมนาคม พ.ศ.2498 มาตรา 4, 6, 22, 23 ธิบอาวุธปืนอัตโนมัติขนาด .45 ไม่มีเครื่องหมาย ทะเบียน เครื่องวิทยุคมนาคม 2 เครื่อง และแผ่นป้ายทะเบียน 2๕ - 6673 กรุงเทพมหานคร ของกลางและนับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 3 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลข คำที่ 213/2541 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 6139/2545 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสามให้การ ปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 และที่ 3 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265, 337, 371 ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157 ประกอบมาตรา 86, 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265, 337, 371 จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 1 และที่ 3 มีความผิดตามมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง อีกบทหนึ่ง และจำเลยทั้งสามมีความผิด ตามพระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.2498 มาตรา 6, 23 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจใน ตำแหน่งโดยมิชอบ ฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และฐานกรรโชก เป็น ความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 18 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ฐานเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงาน ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และฐานกรรโชกเป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลาย บทให้ลงโทษตามมาตรา 148, 86 อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

90 จำคุก 12 ปี ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานใช้เอกสารราชการปลอม จำคุกคนละ 3 ปี ฐานมีเครื่องวิทยุคมนาคมไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี และฐานพาอาวุธปืนไม่มีทะเบียนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน และลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 3 ฐานพาอาวุธปืนมีทะเบียนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 3 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 23 ปี 3 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 23 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 17 ปี 3 เดือน ให้นับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 6139/2545 ของศาลชั้นต้น รับอาวุธปืนอัตโนมัติขนาด .45 ไม่มีเครื่องหมายทะเบียน เครื่องวิทยุคมนาคม 2 เครื่อง และแผ่นป้ายทะเบียน 2 ช - 6673 กรุงเทพมหานคร ของกลาง ส่วนคำขอของโจทก์ที่ขอให้ปรับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 213/2541 (คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1894/2544) เนื่องจากโจทก์ถอนฟ้องและศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีแล้ว ให้ยกคำขอโจทก์ในส่วนนี้ ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 5 ปี จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 86 จำคุก 3 ปี 4 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยทั้งสามฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 และ 157 แต่ฟ้องโจทก์มิได้ขอให้ลงโทษตามมาตรา 149 จึงพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 และลงโทษจำเลยที่ 3 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 86 นั้น เป็นฟ้องที่กล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 พนักงานสอบสวนต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงการที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนคดีนี้แล้วทำความเห็นส่งสำนวนต่อพนักงานอัยการเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามตามข้อกล่าวหาดังกล่าว เห็นว่าตามมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ให้ความหมายคำว่า "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" รวมถึงข้าราชการด้วย จำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ไม่ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามที่โจทก์ฟ้องจะเป็นความผิดด้วยบทเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัย หรือเป็นความผิดด้วยบทเฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ดังโจทก์ฎีกา แต่ก็ถือได้ว่าฟ้องโจทก์เป็นการกล่าวหาว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและโดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ซึ่งเป็นบททั่วไป และความผิดตามบทมาตรานี้ทั้งสามดังกล่าวบัญญัติไว้ในหมวด 2 ของประมวลกฎหมายอาญา ว่าด้วยความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับการกระทำของจำเลยทั้งสามในส่วนนี้จึงเป็นการกล่าวหาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตาม

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดยจำเลยที่ 3 เป็นผู้สนับสนุนการกระทำดังกล่าว ซึ่งมาตรา 19 (3) 43 (4) และมาตรา 88 ของพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อมีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม แม้ต่อมาจะมีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2554 ยกเลิกความในมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และให้ใช้ข้อความใหม่แทน โดยมาตรา 19 (4) ที่แก้ไขใหม่ บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งไม่ใช่บุคคลตาม (2) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วย และตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2551 มาตรา 17 (4) บัญญัติให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท.) มีอำนาจหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลเกี่ยวกับการกระทำทุจริตในภาครัฐของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เป็นผลให้การกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งไม่ได้เป็นข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองหรือสูงกว่าผู้อำนวยการกอง ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อีกต่อไป โดยอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ก็ตาม แต่อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน รวมตลอดถึงอำนาจของพนักงานอัยการในการยื่นฟ้องคดี ย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น กรณีจึงต้องบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ฉบับเดิม ทั้งนี้ตามมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติดังกล่าว นอกจากผู้ถูกกล่าวหาจะหมายถึงผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำการอันเป็นมูลที่นำไปสู่การดำเนินคดีอาญาแล้ว ยังหมายรวมถึงตัวการผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนการกระทำดังกล่าวด้วย โดยมาตรา 89 กำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่กฎหมายกำหนดต่อพนักงานสอบสวนอันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา 88 ว่า ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ และมาตรา 91 กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าข้อกล่าวหาใดมีมูลความผิดทางอาญาให้ดำเนินการตามมาตรา 97 กล่าวคือ ให้ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุด หรือฟ้องคดีต่อศาลกรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี โดยให้ถือว่ารายงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นแสดงโดยชัดแจ้งว่า กฎหมาย

กำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีมีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมถึงตัวการ ผู้ใช้และผู้สนับสนุนการกระทำความผิดกล่าว แทนการให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังเช่นคดีอาญาอื่น ๆ การที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนในข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจึงเป็นการสอบสวนโดยไม่ชอบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสามในความผิดตามข้อกล่าวหาดังกล่าว ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยทั้งสามจะมีได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้มาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 จำเลยทั้งสามก็สามารถยกขึ้นฎีกาได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาต้องยกฟ้องโจทก์ในความผิดตามข้อหาดังกล่าว ฎีกาของโจทก์ข้อที่ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 จึงเป็นอันตกไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสามข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคแรก ประกอบมาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคแรก ประกอบมาตรา 86 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 จำคุกคนละ 3 ปี ลงโทษจำเลยที่ 3 ฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกรรโชก จำคุก 2 ปี ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน รวมลงโทษจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 3 ปี 6 เดือน ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 กับยกฟ้องจำเลยที่ 3 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบมาตรา 86 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

ธนัท วิรูปุตร์ · สมศักดิ์ ตันติภิรมย์ · เฉลิมเกียรติ ชาญศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/17235/2555>